

TEGNÉR, ESAIAS

**Nattvards-barnen. Af Esaias Tegnér. Lund
1820. Tryckt uti Berlingska boktryckeriet.**

Lund
1820

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

TEGNER, E

Northwards-barnen

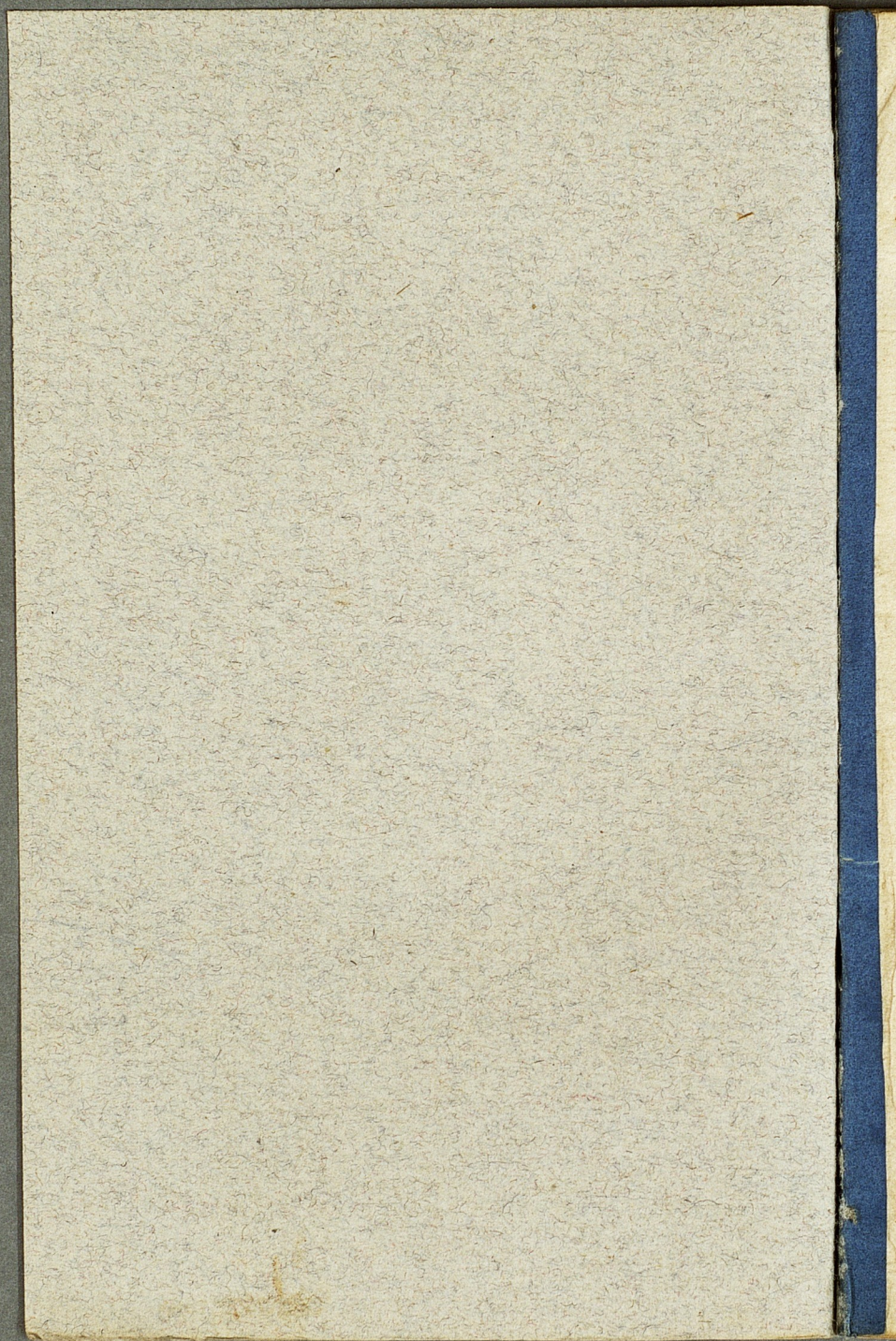
EX.B

lett. b

(Bn)

1700-1829

Lunt
1820

Sx. B

sv. Samt.
Vitt. Sv.
(B. 1.)

1700-1829

NATTVARDS-BARNEN.

AF

ESAIAS TEGNÉR.

LUND 1820.

Tryckt uti Berlingska Boktryckeriet.

Till Herr Cancelli-Rådet m. m.

Doctor

M. NORBERG.

Mins Du det land der förr Du triftes gerna,
den blomsterplan med sina hvita torn,
der Sundets vågor gå på vakt och värna
för gröna ekar och för gyllne korn?

Mins Du det land och dina vänner alla?

Jag deras häröld är, vi nu dig återkalla.

Jag vet det väl, Du längtade till Norden,
till fädrens grafvar kring den kända elf;
ty klarare är himlen der, och jorden
är honom närmre, är ett stjernland sjelf,
med sållsam glans utöfver land och vatten,
och solen somnar ej, som här, midsommarsnatten.

Jag vet det väl, ty jag har äfven långtat
till mina berg, till mina skogars sus.
Som skalden till sin himmel har jag trångtat
till björkarna omkring min moders hus.
Ack! i hvar själ en hembygds bilder glöda,
mer blå är himlen der, och rosorna mer röda.

Dock, är ej äfven här den Svenska jorden,
den fria, som ännu ej bar en slaf?
Står icke här, på udden utaf Norden,
en fyrbåk byggd att lysa strand och haf?
En Grekisk eld som aldrig släcks, blott tänder?
Har Du ej vårdat den, Du sjelf, med trogna händer?

Hvar är väl manæns fosterbygd? De trakter
der slumpen ställt hans vagga, eller de
der han har offrat åt de högre Makter,
åt ljusets Makter, hvad han bäst kan ge:
sitt väsens kärna, blomman af sitt snille:
det sanna som han tänkt, det ädla som han ville?

I fyrti år den höga forntids lära,
(en helig Adamsbok) Du tydde här.
Från Lundagårdens kronor flög din åra,
ditt namns, ditt ryktes fosterbygd är der.
Vår blef Du då, vår är Du. Vi bevaka
vår rätt till dig i dag: vi börda dig tillbaka,

Kom, Orientens vän, och Nordens heder,
Du Man från fabelns glömda dar af gull,
med Patriarkers språk, med deras seder,
som äldren vis, som barnet oskuldsfull!
Kom åter till de välbekanta ställen,
sitt neder, och förtälj för oss i vinterqvällen :

Förtälj om undren som vi ej förgåte
från solens länder, dem Du såg en dag :
om Hellas, Minnets gamla enkesäte,
om Rom, den höga fornverlds sarkofag!
Förtälj oss det, och liksom barn sig samla
omkring en älskad Far, vi samlas kring den gamla;

Och sitta, liksom de, med knäppta händer,
i vördsam tystnad kring hans stol, och lyss :
sen gå vi hem, och Drömmen till oss sänder
en bild ej olik hvad vi skådat nyss :
en Vis med silfverhår, som står och talar
ur morgonrodnans port : då ljusna berg och dalar :

Och forntid reser sig ur dunkla grifter,
och Isisslöjan faller från dess syn.
Persepolis' och Obeliskens skrifter
dem solen fåfångt läste på ur skyn,
de tydas alla, och Eleusis biktar
sin hemlighet för oss. Hur skönt dock Drömmen
diktar ! —

Till dess, tag mot en helsning från den stranden
der i hvart bröst Du dig ett altar byggt,
tag mot en ringa gåfva från den handen
som Du så ofta faderligt har tryckt;
en ringa gåfva! Ack, den nya tiden
är fattigdomens tid: den rika är förliden.

Nattvards-Barnen.

Pingst, hänryckningens dag, var inne. Den landt-
liga kyrkan
stod hvitmenad i morgonens sken. På spiran af
tornet
pydd med en tupp af metall, vårsolens vänliga lågor
glänste som tungor af eld dem Apostlarne skådade
fordom.
Klar var himlen och blå, och Maj med rosor i
hatten
stod i sin helgdagsskrud på landet, och vinden och
bäcken
susade glädje och frid, Gudsfrid! med rosiga läppar
hviskade blommornas folk, och muntert på gungan-
de grenar
foglarna sjöngo sin sång, en jublande Hymn till den
Högste.
Kyrkogården var sopad och ren. Så grann som en
löfsal
stod dess åldriga port, och derinnanför på hvar
jernkors

Hängde en doftande krans, nyss bunden af älskande
 händer.
 Sjelf solvisarn som stod på en kulle emellan de
 döde
 (hade väl stått der i hundrade år) var sirad med
 blommor.
 Liksom den åldrige Far, ett orakel i byn och i
 släkten,
 som på sin födelsedag bekransas af barn och af
 barnbarn:
 alltså stod der den gamle Profet, och stum med
 sitt jernstift
 pekte på taflan af sten, och mätte den vexlande
 tiden
 medan rundt om hans fot en Evighet slumrade
 roligt.
 Innantill var kyrkan ock prydd; ty i dag var den
 dagen
 då de Unga, föräldrarnas hopp och himmelens
 kärlek,
 skulle vid altarets fot förnya sitt döpelsesöfte.
 Derför hvar vinkel och vrå var fejad och putsad,
 och dammet
 blåst från väggar och hvalf och från oljemålade
 bänkar.
 Kyrkan stod som en blomsterparterr: Löfhyddon-
 högtid

såg man i lefvande bild, Ur adliga vapnet på
 muren
 växte en buske af löf, och predikstolen af ektråd
 grönskade ännu en gång, som fordom stafven för
 Aron.

Bibeln derpå var sållad med blad, och försilfrade
 dufvan
 fästad inunder dess tak, ett halsband hade af sippor.
 Men i Choret framför, kring altartaflan af Hörberg,
 kröp en ofantelig krans: ljuslockiga hufven af
 Englar
 tittade fram, som solen ur moln, ur det skuggiga
 löfverk.

Messingskronan jemväl nyskurad blänkte från hvalf-
 vet,
 och i stället för ljus pingstliljor i piporna suto.

Redan klockerna gått, och den hvimlande ska-
 ran var samlad
 fjerran från dalar och berg, att förnimma det heliga
 ordet,
 Hör! då brusa med ens de mäktiga toner från
 orgeln,
 svåfva som röster från Gud, som osynliga Andar i
 hvalfvet,

II

grånad, med blicken mot himmelen höjd, så syntes
den gamle,
sådan var ögonens glans, och sådant lockarnas
silfver.

Hela Församlingen reste sig opp i numrerade bän-
kar.

Men med hjertelig blick den gamle till höger, till
venster
vinkade helsning och frid, och försvann i det inner-
sta Choret.

Enkel och högtidsfull gick nu den christliga
gudstjenst,
sånger och bön och till slut ett lågande tal af den
gamle.

Många bevekligt ord och förmaning, tagen ur
hjertat,
föll som morgonens dagg, som Manna i öcknen på
folket.

Sedan, då allt var förbi, framträdde Lärarn i Choret
följd af de unga dit upp. Till höger gossarna
ställdes,

smärta gestalter med lockiga hår och med rosiga
kinder.

Men till venster om dem, der stodo de darrande
liljor

stänkta med morgonrodnadens färg, de sediga tårnor,
händerna knutna till bön och ögonen fästa på golf-
vet.

Nu med frågor och svar begynte förhöret. I början
svarade barnen med brydd och stapplande stämma,
men Gubbens

vänliga blickar dem muntrade snart, och de eviga
läror

flöto som källornas våg så klart från oskyldiga
läppar.

Hvar gång svaret var slut och så ofta som Frälsa-
ren nämndes

gossarna bugade djupt sitt hufvud och flickorna
nego.

Vänlig Läraren stod som en ljusets Engel ibland
dem

tydde för barnen det heliga ut, det högsta, i få ord,
grundligt, men enkelt och klart, ty allt det höga
är enkelt

både i lära och sång, ett barn kan fatta dess me-
ning.

Liksom den grönskande knopp utvecklas när våren
är inne,

blad framsticka vid blad och värmda af strålände
solen

målas med purpur och gull, tills sist fulländade
blomman

öppnar sin doftande kalk och vaggar med kronan i
vinden:

så utvecklades här den christliga Salighetslära
stycke för stycke ur ungdomens själ. Föräldrar-
na alla
stodo i tårar bakom och gladdes åt träffande svaren.

Nu steg Gubben för altaret upp: förvandlad
på en gång
(alltså syntes det mig) var då den vänlige Lärarn.-
Hög som en Herrans Profet, allvarlig söm Döden,
som Dommen
stod han, ett Guds Ombud, ett pröfvande, skickadt
till jorden.

Blickar, skarpa som svärd, i genomskådade hjertan
skjöt han, hans stämman var djup, var dof som en
åska på afstånd.

Alltså förvandlad med ens han stod där och talte
och sporde.

Detta är Fädernas tro, den tro som Apostlar-
ne lärde,
detta är äfven den tro hvartill jag har döpt Er, då
än J
Hägen vid mödrarnas barm och närmre till himmelns
portar.

Slumrande lyfte Er då den heliga Kyrkan i skötet;
vaknade ären J nu, och ljuset med strålarna alla
regnar från himmelen ner: i dag på Ungdomens
tröskel

ställer hon årligt Er fria igen, att pröfva och välja,
ty hon vet ej af tvång, blott öfvertygelse vill hon.
Detta är pröfningsens stund, det är vändningspunkten
af lifvet,

fröet till de kommande dar: oåterkalleligt flyger
ordet från läpparna nu: besinnen Er innan J sva-
ren!

Tänken ej heller med svek att gäcka den spörjande
läraryn,

skarpt är hans öga i dag, och förbannelse hvilat på
lögnen.

Börjen ej lefnadens väg med en lögn: Församlin-
gen hör Er,

syskon, föräldrar och slägt, hvad kärt och heligt
på jorden

finnes, det står för Er syn som vittnen: den evige
Domarn

blickar ur solen till Er, och Engeln som står vid
hans sida

lästar bekännelsen in i evärdliga tafflor med äld-
skrift.

Alltså, tron J på Gud, på Fadren som skapade
verlden,

Sonen som frälsade den och på Anden som binder
dem båda?

Viljen J lofva mig här (ett heligt löfte!) att älska
mer är det jordiska Gud, och hvar menniska såsom
en Broder?

Viljen J lofva mig här att bestyrka Er tro med Er
lefnad,

Kärlekens himmelska tro, förlåta, fördraga och hop-
pas

huru Ert öde må bli, och att redliga vandra för
Herran?

Viljen J lofva mig det för Gud och för menskor? —
Med klar röst

svarade gossarna Ja, och Ja med hviskande läppar
svarade flickorna ock. Då smälte på Lärarens
panna

molnet med åskorna i, och han talte med mildare
stämna,

ljuflig som aftonens fläkt, som harpor vid Babylons
elfver.

"Varen mig helsade då, välkomna till himme-
lens arfskap,

Barn ej mer från i dag, men bröder och systrar i
trone!

Dock — hvarföre ej barn? Till barn hör himme-
lens rike.

Nere på jorden en samling af barn, och i himlen
en Fader

styrande dem som sitt hus, förlåtande, straffande
ömsom,

detta är människolefnadens bild som Skriften har
lärt oss.

Salige äro de rene för Gud! På renhet och
oskuld

hvilas den christliga Tro, hon sjelf är ett barn
ifrån höjden.

Starka som männer och fromma som barn, är sum-
man af läran

som den Gudomlige lärt och lidit och dödt för på
korset.

Ack! då J vandren i dag ur barndomens heliga
fristad

ned och allt djupare ned i årens kyliga dalar,
o! hur kommen J snart, för snart, att längta till

baka
upp till dess kullar igen, till de solbeglänssta, de

Straffet
stod som en Fader för Er, och Förlåtelsen, klådd

som en Moder
gaf Er att kyssa sin hand, och det älskande hjer

tat var skuldfritt,

lifvet var lek, och Er hand grep efter himmelens
rosor!

Sjuttio år har jag lefvat alltren, den evige Fadren
skänkte mig glädje och sorg, men lifvets skönaste
stunder

mär jag blott såg dem i ögonen rätt, jag kände dem
genast

kände dem alla igen; de voro min barndoms be-
kanta.

Derföre, tagen derfrån till ledare lifvet igenom
Bönen med blicken mot skyn, och Oskuld, menni-
skans barnbrud.

Oskuld, älskade barn, är en gäst från sällars ver-
dar,

skön med sin lilja i hand: på lifvets brusande vå-
gor

gungar hon trygg, hon märker dem ej, hon sofver
i skeppet.

Lugn hon ser sig omkring i människohvimlet: i
öcknen

stiga Englarna fram och tjena henne, men själf
vet

hon ej sin herrlighet af, men hon följer trogen och
ödmjuk

följer, så länge hon får, sin vän: förskjuten ej
hennes

ty hon är kommen från Gud och hon har himme-
lens nycklar. —

Bönen är Oskulds vän, och den villiga flyger be-
ståndigt
mellan jorden och skyn, hon är dufvoposten till
himlen.

Anden, en Evighets son, landsflyktig och fjettrad
i tiden,
rycker på kedjorna jemnt och sträfvar som lågor-
na uppåt.

Ty än minnes han rörd sin Faders boningar
många,

minnes sitt fädernesland, der det blomstrade fri-
skare blommor,

lyste en skönare sol, och han lekte med vingade
Englar.

Då blir jorden för liten, för qvaf, och till himme-
len hemsjuk

längtar den vilsne igen, och Andens längtan är
Andakt.

Andakt heter hans skönaste stund: dess tunga är
Bönen.

Ack! när lifvets oändliga tyngd nedfaller uppå oss
trycker till jorden vårt hopp, och inunder jorden,
i grafven,

väl är det skönt att bedja till Gud, ty de klagande
barnen

visar han ej från sin dörr, men han tröstar och
läker och hjälper.

Skönare är det likväl att bedja när allting oss väl går,
bedja i lyckones dar, ty livvets skönaste lycka
ligger på knå för den Eviges thron, och med hän-
derna knäppta
prisar hon tacksam och rörd det Gudas gifvare
ensam.

Eller veten J, barn, ett godt som ej kommer från
Herran?

Hvad har menniskan väl, den arma, som icke hon
undfått?

Derföre, fallen i stoft, tillbedjen! Seraferna tillbe,
skyla med vingarna sex sitt anlet för glansen af
Den som
hängde på Intet sitt murarelod då han murade
verlden.

Jorden bevittnar hans makt och fästet förtäljer
hans ära.

Rymd, så heter hans öppnade famn, och Tid är
hans gudson.

Släkten blomstra och dö, och stjernorna falla från
himlen

neder som vissnade blad, Årtusen med döende tolf-
slag

lägga sig ned för hans fot, och han ser dem, men
räknar dem icke.

Ho består för hans syn? Förfärligt är Dommarens
 allvar,
 störtar de trotsiga ned med en vink: när han ta-
 lar i vrede
 höjderna hoppa som kid och bergen springa som
 rådjur.
 Dock — hvi frukten J Eder, J barn? Den för-
 skräcklige hämnarn
 ack! han är kärlekens Gud: Guds röst var icke
 i jordskalf
 icke i eld eller storm, men hon var i den susande
 flåkten.
 Kärlek är skapelsens rot, Guds väsen: oändliga
 verldar
 ligga som barn vid hans barm: han skapte dem
 endast fördenskund.
 Endast att älska och älskas igen, han blåste sin
 anda
 in i det slumrande stoft, och upprätt stod det och
 lade
 handen på hjertat och kände det varmt af den him-
 melska lågan.
 Släck den, släck den ej: hon är andedrägten
 af lifvet,
 kärlek är lif, men hatet är död. Ej Fader, ej
 Moder
 älskade Eder som Gud, ty att J må salige vardas

gaf han sin endaste Son. När han böjde sitt huf-
vud i döden

firade kärleken glad sin triumf; fullbordadt var
offret.

Se, då remnar med hast förlåten i Templet, som
skilde

jorden och himmelen åt, och de döde stiga ur
grafven

hviskande sakta hvarann i örat med bleknade läppar
ordet, blott anadt förut, till skapelsens gåta: För-
soning!

Kärlekens djup är Försoningens djup, Försoning är
kärlek.

Derför, du människobarn, du älske förbarmande
Fadren,

vilj hvad den helige vill, och af kärlek men icke
af fruktan:

fruktan är slafvarnas dygd, men det älskande hjer-
tat är villigt,

var fullkommen för Gud, fullkommen är Kärleken
ensam.

Älskar du Gud som du bör, då älskar du Bröderna
äfven:

solen på himlen är en, och en är kärleken
också.

Bär ej hvar mensklig gestalt det Gudomligas tecken
på pannan?

Läser du ej i hans drag ditt ursprung? Seglar han
 icke
 vilsen som du på ett främmande haf, och leda ej
 honom
 samma stjernor som dig? Hvi skulle du hata din
 Broder?
 Hatar han dig, tillgif! Det är skönt att dock stam-
 ma en bokstaf
 fram af den Eviges språk: förlåtelse nämns det på
 jorden
 Känner du den som förlåt med törnekronan kring
 hjessan
 bad för sin fiende ömt, för sin bödel? Känner du
 honom?
 Aek! du bekänner hans namn, så följ hans exem-
 pel tillika,
 tänk om din broder ej argt, men öfverskyl med
 hans brister,
 visa den irrande rätt: ty den gode, den himmel-
 ske herden
 teg det förvillade lam på sin arm och bar det till
 modren.
 Detta är kärlekens frukt, och på frukterna känna
 vi honom. —
 Kärlek hos Gud är de skapades väl, men kärlek hos
 menskan

är en oändelig suck, han längtar och tår och för-
drager

lider, men glädes ändå, och med tårar i ögonen ler
han.

Hopp, så heter hans jordiska lön. Det vänliga Hoppet
gör hvad det kan, ty det pekar alltjemnt åt himlen,
och trofast

hugger sitt ankars tand i grafvens djup, och der-
under

diktar en skönare värld, ett dunkelt, men ålskeligt
skuggspel.

Släkten, bättre än vi, sig stödt vid dess vacklande
löften,

hadde ej annat än Hopp. Så prisom vår Fader i
höjden

hvilken har gifvit oss mer, ty för oss är Hoppet
förklaradt,

famlar ej längre i natt, det är Tro, det är lefvän-
vande visshet.

Tron är det klarnade hopp, hon är ljus, hon är
kärlekens öga,

tyder den längtandes dröm och hugger dess syner
i marmor.

Tro är lefnadens sol, och dess anlete skiner som
Mosis

ty hon skådade Gud: den välbefästade himlen
drar hon med kedjor hit ner, och det nya Jerusa-
lem sjunker

Hör mig, du verldarnas Gud, du kärlekens eviga
källa,
hör på din tjenares röst, jag skickar min bön i din
himmel!
Låt mig ej sakna en dag för din thron en enda
af dessa
dem du förtrodde mig här, som en far har jag äls-
skat dem alla.
Mätte de vittna för mig att jag lärde dem vägen till
lifvet,
redligt så långt jag förstod af ditt Ord, må de kän-
na mig ännu,
falla till lärarens bröst, och jag ställa dem fram
för ditt anlet
rena som nu, men blott pröfvade mer, och ropade
med glädje:
Fader, si jag är här, och barnen som Du mig har
gifvit!" —

Gråtande talte han så, och nu på en vink af
den gamle
knä vid knä de knöto en krans kring altarets run-
del.
Knåböjd läste han då den heliga bönen, och sakta
läste de unga den med, och till slut med darrande
stämma

lyste han himmelens frid, Välsignelsen, öfver dem
alla.

Skulle nu ändas hans värf för i dag; den komman-
de söndag

var för de unga bestämd att begå den heliga Natt-
vard.

Plötsligt, som träffad ur skyn stod Läraren stilla och
lade

handen på pannan och blickade upp: gudomliga
tankar

flögo igenom hans själ och förunderligt glänste hans
ögon.

"Nästa söndag, hvem vet, kanske jag hvilar i graf-
ven

kanske någon af Er, en lilja bruten i förtid
sänker sitt hufvud till jord; hvi dröjer jag, stun-
den är inne!

Hjertat är varmt, jag vill så, ty i dag gror himme-
lens säde.

Hvad jag begynt fullbordar jag nu: för hvad deri
är feladt

svarar jag gamle för Gud och för vördige Fadren
i Carlstad.

Sägen mig endast J barn, J himlens medborgare
nya,

ären J redo i dag att begå Försoningens måltid?

Hvad den betyder J veten det väl, jag sade det ofta.

Nya förbundets symbol är hon, är försoningens
 tecken
 stiftad emellan himmel och jord. Den syndiga men-
 skan,
 bort är hon kommen från Gud, från hans väsen. I
 dagarnas början
 föll hon vid kunskapens träd, och det hänger sin
 krona utöfver
 fallet ännu: i tanken är fall, i hjertat försoning.
 Fallet oändeligt är, oändlig försoningen äfven.
 Se, tillbaka så långt som det gamla Minnet, och
 framåt
 långt som det flygande Hopp kan nå på tröttade
 vingar,
 synd och försoning alltjemnt gå menniskolifvet ige-
 nom.
 Fullväxt Synden är född, men Försoningen slum-
 rar i hjertat,
 tyst som det vaggade barn, och drömmer om him-
 mel och Englar,
 mäktar ej vakna till sans: hon är som de toner i
 harpan,
 fånglade Andar som vänta alltjemnt på befriarens
 finger.
 Derfor, älskade barn, nedsteg Försoningens Förste
 väckte den slumrande opp, och nu står hon med
 strålände ögon

klara som himmelens hvalf och kämpar med Synden
och segrar.

Neder till jorden han steg och förklarad vände han
derifrån

icke från hjertat likväl, ty der lefver han ännu i
Anden,

älskar, försonar alltjemnt. Försoningen varar som
tiden.

Derför, anammen med vördnad i dag dess synliga
tecken.

Tecknet är dödt om ej saken har lif. Det eviga
ljuset

är för de blinde ej till, men det föds af det seende
ögat.

Icke i bröd och ej heller i vin, i det renade hjertat
ligger förlåtelsen gömd: uppsätet till bättring al-
lena

adlar de jordiska frukter till himmelska ting, och
förtager

synden och syndenes lön. Blott kärlek med öppna-
de armar,

Ångren som gråter och ber, den pröfvade Viljan
hvars gull går

sofradt ur lågorna fram, den försonade menskan,
med ett ord,

bryter försoningens bröd och dricker försoningens
vinkalk.

Men den som stiger hit fram, ovärdig, med hatet
 i hjertat,
 gäckande menskor och Gud, han är saker på Her-
 rans lekamen
 saker på Medlarens blod, han äter och dricker sig
 sjelfvom
 döden och dommen: därför bevara oss, himmelske
 Fader! —

Ären J redo, J barn, att begå försoningens mål-
 tid? ”

Alltså han frågade rörd, och på en gång svarade
 barnen
 med högtsnystande Ja! Då läste han bönerna alla,
 läste Instiktelsens ord, och in föll orgeln och sän-
 gen:

O! Guds helige Lam som förtager världens syn-
 der,
 hör oss, gif oss din frid, varkunna dig öfver oss
 alla!

Gubben med darrande hand och med himmelska
 perlor i ögat
 fyllde nu kalk och patén, och delte de mystiska
 gåfvor.

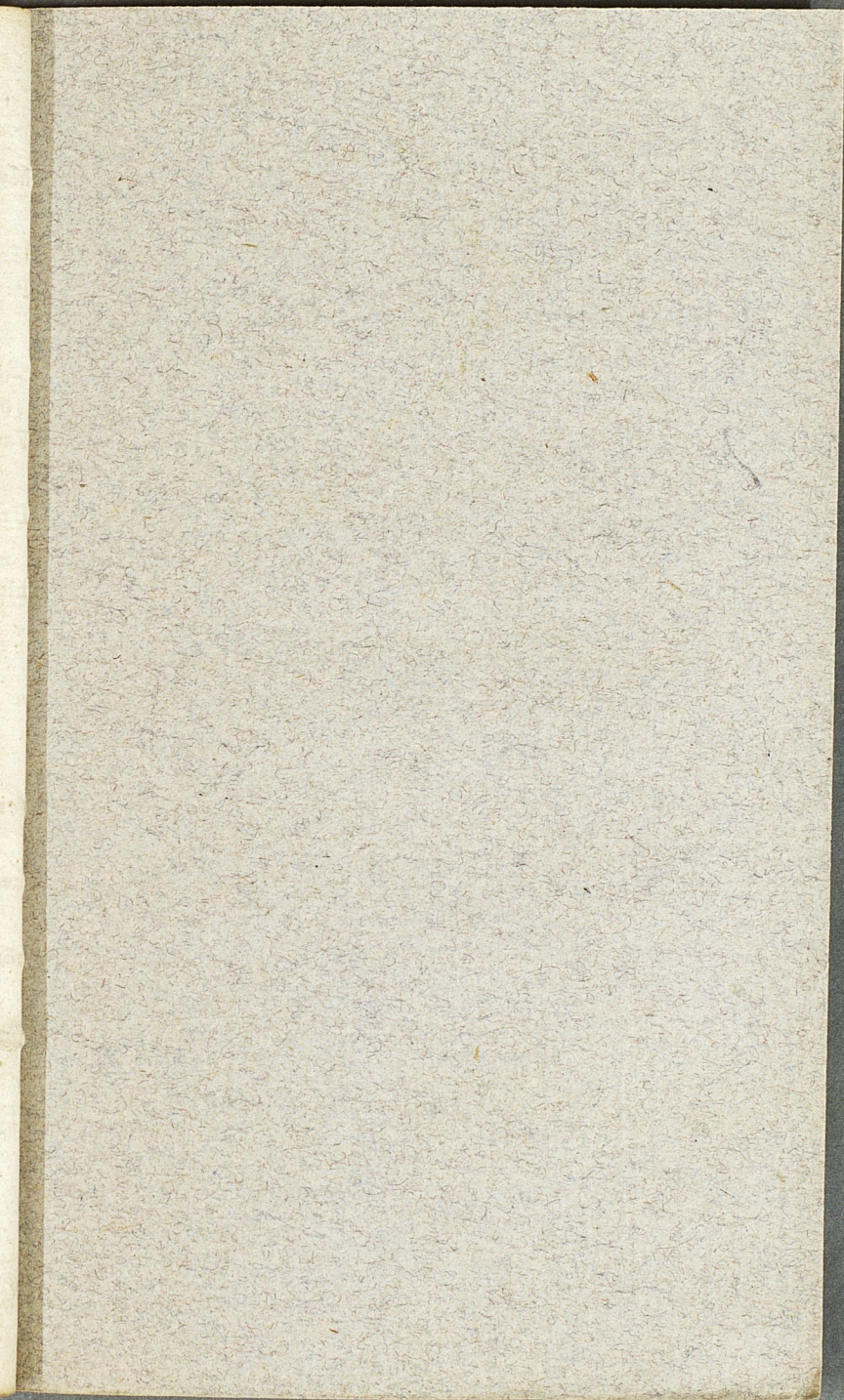
O! då syntes det mig som Gud med middagens öga
 klarare såg i fönsterna in, och träden derute
 höjda sin grönskande topp, och gräset på grafvarna
 skälfd.

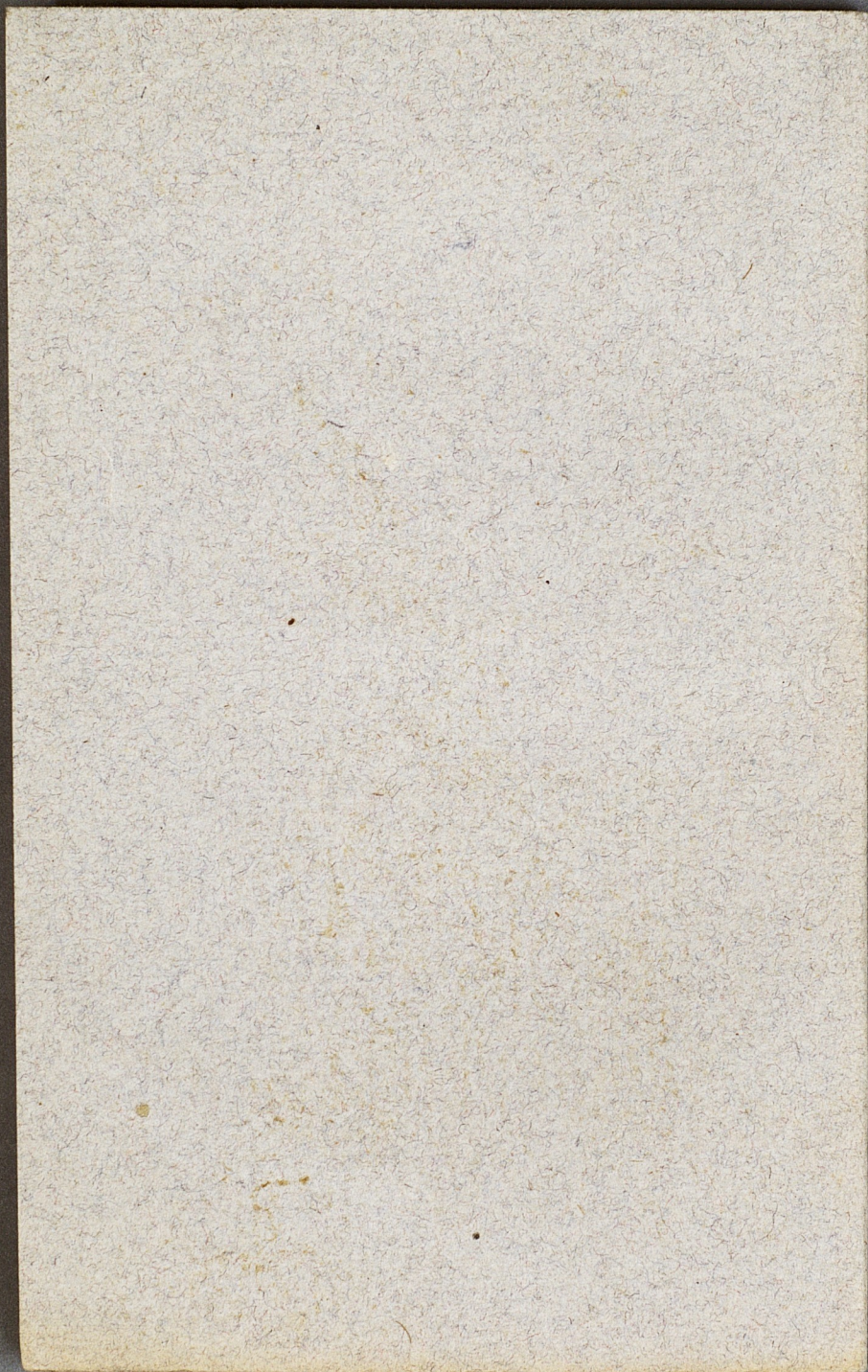
Men hos de Unga (jag märkte det väl, jag kände
 det) for en
 rysning af salighet hån igenom isade lemmar.
 Prydd som ett altar för dem stod grönskande jord,
 och deröfver
 öppnade himmelen sig, som för Stephanus fordom:
 de sågo
 Fadren i strålande glans, och Sonen till höger om
 honom.
 Under dem höra de harpornas klang, och Englar
 ur gullmoln
 nicka dem broderligt till, och hvifta med vingar
 af purpur.

Slutadt var Lärarens värf, och med himlen i
 blick och i hjertan
 reste de Unga sig upp, och gråtande böjde en hvar
 sig
 neder att kyssa den vördades hand: men han tryck-
 te dem alla
 rörd till sitt hjerta och lade med bön välsignande
 händer
 nu på de saliga bröst, nu på hufvudets lockiga
 oskuld.

Rättelse.

Sid. 15. r. 3. står *är*, läs *än*.

www.books2ebooks.eu